

Gála Edit

Fiatalon meghalni

Hogy lekéstem róla, mégse bánom:
két évtizednél több a három.

A hamvasság elkopott:
por- s hamunál mégis jobb, ha vén kokott

az ember lánya, és bölcsebb, ha magát feltalálja,
ha asszonyos-kacéran reng a hája

és nem töpreng elmúlt dolgokon,
következményen és okon.

A húszéves kor búskomor románca
nem hazugság-e szintúgy, felrepedező zománca

az olcsó vas lábosnak, mely így is, úgy is elvásik:
egyik lassú lángon kotyog, a másik

nyílt tűzön emésztődik el, s lesz mind lyukas kacat –
csak a gyöngye sír ezen, az erős kacag.

Ezentúl amit kifőztem, azt eszem,
s a maradékot télire elteszem.

Jónás Tamás

Közelítő ősz

Sárga körték kiszáradtak, kásás lett a dinnye.
Szégyen nélkül kívánhatlak, must nélküli pince.
Késeli a fény a fákat, padlásokon csönd él.
Nem indulhatok utánad. Jó lenne, ha jönnél.

Rontás

veszteni persze hogy innen szép
nyerni akarni de mindenképp
tartani jégben a romlandót
nem kifecsegni a mondandót
átkarolászni a kisebbséget
azt amiből már nincsen még egy
körpanorámás poklot járni
sör, hadoválás, bor vagy bármi
írni a verseket az se rossz
asztal amin már nincs abrosz
asztalaviszta de meztelenül
mellkasodon lucife sztelen ül

Olvasni szoktam éjszaka, s délre utazni télen

Olvasni szoktam éjszaka, s délre utazni télen.
És sétálgatni szoktam, ha nem kellek senkinek.
Hagyom a dolgaimba, miként magamat
másnak, a rövid utak tanútlan történelmét belefolyni.
Betegségekről gondolkodom ki tudja,
hogymióta, inkább úgy veszem, hogy tartottam
szünetet, van abban elegendő íz, remény,
hogya dolgok mindenki által kifogásolt menetét
szívem szerint, ahogyan a tavaszt is tág
pupillákkal várom, ritmusában megtörnek,
nem kezdetétől rossznak gondolom. Léteznek
emberek, kik a betegséget sorsnak választották,
s gondozzák, mint ebet az ura, és vannak
megakadtak, kik lépnének a célba,
ha nem tartaná vissza őket egy-egy rövid líra,
a betegségszománcát, ha leverik magukról, minden
kínlódást felejtve sietnének tovább, és vannak,
akiknek mindegy, csak felveszik, elejtik,
ők öntudatlanok, fegyelmezettek, ostobák.
Kigyógyulni az életből, még nem jelenti azt,
hogya bármi másba egészségesen vagy újult
betegem érkezünk, a hóvirág nem olvad el,
a szirma hullik annak is, a felhők sűrűsödnek,
oszlanak, a városok utcái, házai éppen így, kuszák,
az évszakok különböző lázzal, de egyre
mennek. Üres, lakatlan otthonába érkezem
a vágyanak, az örökké értetlen, felesleges séták
után.